

Uredništvo in upraviteljstvo v Ptuju
v gledališkem posloju.

Stajerc izhaja vsaki drugi petek,
datiran z dne naslednje nedelje.

Dopisi dobrodošli.

Rokopisi se ne vračajo in se morajo
najdalje do ponedeljka pred izdajo do-
tične številke vposlati.

Štajerc.

Posamezna številka velja v Ptuju za
celo leto K 1.— s poštino K 1.20.
Za inserate uredništvo in upraviteljstvo
ni odgovorno.

Cena oznanil je za:

1 stran K 32.—, $\frac{1}{2}$ strani K 16.—,
 $\frac{1}{4}$ strani K 8.—, $\frac{1}{8}$ strani K 4.—,
 $\frac{1}{16}$ strani K 2.—, $\frac{1}{32}$ strani K 1.—
Pri večkratnem oznanilu je cena po-
seбно znižana.

Štev. 22.

V Ptuju v nedeljo dne 2. novembra 1902.

III. letnik.

Napredni volilni možje!

Napredni volilni možje se bomo na
dan volitve znašli pred volitvo in sicer:

V Ptuju

v gostilni gospoda Vračka starejšega, blizu
pošte.

V Mariboru

v gostilni gospoda Tomaža Götza nasproti
frančiškanske cerkve.

V Ljutomeru

v gostilni gospoda Straserja.

Spomini na vojaško službo.

(Konec.)

Bataljonski hornist.

Pri naši kompaniji je bilo zmiraj prijetno in
veselo. Služilo nas je tamkaj več „zdravih kostij“,
na vrhu tega smo imeli v naši sredini najveselejšega
moža cele kasarne, bataljonskega trobentača Jurija
Muhiča.

Še zdaj se smejem, kadar se spomnim na tega
korčavega človeka. Kot muzikant je dobre in slabe
vse kar stresal iz rokava, da smo včasih od smeha
zar popokali. Slabe volje ni poznal. Navihan pa je
bil, da bi morabiti še vruga na ledu podkoval, ako
bi le podkove imel. Našega hudega stotnika je iz-
redno za nos vodil in čeravno je kar cele noči iz-
stajal, doletela ga je kazen vendar redkokedaj, pač
da je moral biti ob devetih doma, med tem ko so
drugi vodniki smeli izostajati do najjste ure.

Bučar je prav dobro vedel, da ga je Muhič že
nekateri krat nafarijal. Zato mu tudi ni dovolil izostati, če

Pridite gotovo, ker je jako važno, da se zjedi- nimo, da se pogovorimo!

„Fihposov“ urednik — kmečki
kandidat.

Glejte jih no, klerikalce, kako so jo zopet pih-
nili in zasukali! Ker niso imeli korajže, da bi bili v
svojem slaboznanem „Slovenskem Gospodarju“ in pa
v „Naš Domu“, po domačem v „Fihposu“ bralcem
naznanili, kako se jim godi glede deželnozborskih vo-
litev, zatekli so se k klerikalnemu glasilu k „Slovencu“
na Kranjsko.

Časnik „Slovenec“ prinese dne 27. t. m. prav
čudne reči pod uvodnim člankom „Zmešnjava za
zmešnjavo“! Dopis je z murskega polja. Med drugim

je bil le količkaj slabe volje. In še krivice mu ni
delal s tem, ker hornist je skoraj vsak drugi dan
prosil za dovoljenje do polnoči ali do dveh, treh
zjutraj.

Nekega torka je zopet stal pri raportu s svojo
navadno prošnjo. Stotnik je že začel rentačiti, ko je
zagledal Muhiča med prošnjaki.

„Kakor amen v očenašu, ravno tako mora biti
ta cvilež vsak dan med prošnjaki. Seveda temu nič-
vrednežu je sveti vojaški stan na svetu, da se raz-
veseljuje in z ženskami kratkočasi, da krade Bogu
čas in cesarju denar, da lazi po noči okrog ko čuk,
a po dnevi spi, na vajah pa čivka ko bolano pišče.
Potepuh, marš k delu!“

„Gospod stotnik, prosim pokorno, danes pride
v mesto moja sestra in se bode še le ob najjstih
ponoči odpeljala, zato . . .“

Bučar zakriči; „Kehrt euch! Vorwärts Marsch!“
in prošnja je bila končana.

Z ne posebno sladkim obrazom je prisopihal iz
hodnika v sobo. Svojo jezo je hladil s tem, da je

piše „Slovenec“: „Niti štirinajst dni ni več, do dneva, ko si bodo kmetijske skupine na „Štajerskem volile poslance za deželni zbor, a mi v ljutomersko-ormožkem okraju še nimamo kandidata. Odkar pomnimo še ni bilo take zmešnjave med nami, kakor sedaj!“

Dobro, pa si bodemo to zmešnjavo malo ogledali. Veste dragi kmetje, za Vas kmete ni zmešnjave, pač pa za klerikalce. Najprvič se je postavil za kmečke občine od klerikalcev za kandidata veleznanani „kmet“ po imenu dohtar Rosina. Ta je najprvič naznanil kmetom, da ne sprejme kandidature, dobro vedoč, kako priljubljen je pri kmetih, pri katerih še je od svojega bivanja v Ljutomeru v prav slabem spominu. Kmalu potem pa je dohtar Rosina na prošnjo svojih bratov v dolgih črnih suknjah poslal kmetom — „veseli“ glas, da hoče biti kot dohtar njihov poslanec. Zato so ga napadli vsi listi, češ kaj pa bodeš ti kot dohtar, ki si v tako slabem spominu pri kmetih kandidiral za poslanca? Dohtar Rosina je na to zopet izjavil — da noče biti poslanec.

Ko je dr. Rosina drugič odklonil mandat, naznanila nam je klerikalna „Domovina“ novega kandidata, I v a n a K o č e v a r j a. „Slovenec“ piše o njem ravno tam: „O tem kandidatu pri nas ni nič znano, in zato tudi nobenega posebnega navdušenja ni. Sicer pa čujemo od Ljutomeržanov, da se bo ta kandidat tudi odpovedal, ker mu ni za deželni zbor.“ Proti dohtarju Rosinu so postavili nekteri kmetje posebnega kandidata po imenu Mursa, tovarnarja (fabrikanta) s cementom. Mursa je, kakor piše „Domovina“ in „Südsteierische Presse“ tudi odklonil poslanstvo.

Glejte jih no, klerikalce! „Slovenec“ piše na to: „Naš okraj je toraj brez kandidata, a deželne volitve so pred durmi!“

Zato pa so postavili duhovniki sami novega kmečkega kandidata za ljutomerski in ormožki okraj namreč „Fihposovega“ urednika Antona Korošca. Kdo

vlačil stotnika čez kosmate zobe in da ga je oponašal na razne načine. Ko se je njegova jezica malo ohladila, zažvižgal je Radeckijev marš in nato dejal: „Ta bi pa bila lepa, da bi jaz pustil bratranko samo! Kaj bi si le neki mislila o meni, če bi ne imel toliko korajže, da bi ne izostal njej na ljubo. Ženske imajo samo korajžne fante rade. Zato tudi danes Jurček ne gre ob devetih spat. Tudi ne bo zastonj, če Tereziki povem, da bodem zavoljo nje zaprt, bode hitro izpustila iz svoje debele mošnje zelenkastega metulja, kateremu je ime petak. Pa tudi kaše ne bodem pihal, če se ravno Bučar na glavo postavi. Štajerski fantje, mi smo mi, po naših žilah teče kri, ne pa zeljna voda.“

Po teh besedah se obrne k meni in reče: „Priatelj Kmetič, ti si danes gospod „rešpektor“ naše kompanije. Ako hočeš imeti srečo na tem in onem svetu, moraš reči lajtnatu Langu, ko pride ob devetih v našo sobo sitnost prodajat, da sem ravnokar odšel iz sobe, najbrž v stranišče. Lang me ima rad, zato ti bode verjel.“

je Anton Korošec? Anton Korošec je mlad kaplan, kateri je zapustil še le pred par leti bogoslovno šolo. Čudno, čudno, da mu ne upajo družega imena kakor „urednik.“ Zakaj pa ne povejo, da je kaplan Sicer pa je Korošec sam povzročil celo klerikalno zmešnjavo, ker bi bil rad poslanec, celó dohtar, se je zameril. Kdo je Anton Korošec? Anton Korošec je veleznanani urednik „Fihposa“, in pa „Gospodarja“. Zakaj pa je sedel „Gospodar“ na obtožnici klopi pred par mesci pred porotniki, zakaj pa je obsojen na dva mesca kajhe? Zakaj neki? Zaveš se? I a ž i. Podolžil je namreč bil po krivici poštene bivalce celega mesta, da so užgali hišo enega kmeta. To je podolžil samo iz nacionalnega sovraštva, nacionalne nestrpnosti. Po milosti samega presvitega cesarja je moral plačati t i s o č kron. In tako ne bode tudi sedaj samo lagal pri volitvah in tako dalje.

Kdo pa je postavil tega mladega kaplana kandidata? Gospodje dohtarji in pa farji so se s kmetov pogovorili. Zato pa je dohtar Rosina odstopil in postavili so za kandidata Fihposovega urednika kaplana Korošca. Druga dva, Kočevar in Mursa sta odstopila in napravila prostor kaplanu, ker sta najbrž oba z dušo in telom klerikalca.

Ta človek, toraj Fihposov urednik, naj bode kmečki poslanec? Ves čas do sedaj je bil v službi; od kmečkih žuljev ve toliko, kakor zajca od boben, sploh pa bi moral kot duhovnik „duše pastirski“ ne pa biti za poslanca. Še za prefekta ga v Mariboru več ne marajo in na njegovo mesto je moč priti drugi, kateri se s politiko popolnoma nič ne peča, ker je — pameten! In kdo ga je odpustil? Odpustili so ga milostljivi gospod knez in škof, pravzvišeni naš pastir sami, katerim ni za politiko, temveč samo za našo presveto vero. Gospod knezoški hočejo imeti takega vzgojitelja svojih bodočih duhovnikov, kateri se bode po njihovem prekrasnem vzgledu

„Kaj pa naj rečem, če pribuči Bučar?“ začne se izgovarjati.

„Tiho gospod „rešpektor“, mi odgovori, „poslušaj, ker še nisem gotov! Bučar gre danes gotovo v gledališče (teater), zato ga pred najstjo uro ne bode v kasarno. Jaz hočem hiteti, da dojdem hitro po najstjih domov, toda šel ne bodem v sobo ampak v hlev k svojemu konju. — Kot bataljonski hornist je namreč imel konja. Koj ko dospem v hlev postavim luč na okno, da lahko spoznaš, če sem doma. Ako pride stotnik sem in vidiš luč v hlevu, tedaj reči, da sem pri konju, ki je zbolel; če pa ne zapar luči, pa me zatoži. Bom pač zopet malo sedel in počival! Nič ne dene! Kajhe sem itak navajen, kakor cigan mraza.“

Zvečer ob četrtna deset prileti Lang, a postalo se mi je, Muhiča izgovoriti.

Dve uri pretečete. Za me je bil ta čas jak dolg, kajti bal sem se stotnika. Vedno sem hotel gledat, če je že luč na hlevskem oknu ali pa sem na stopnicah poslušal, ako že morda ne pride Bučar

Dragi kmetje!

Na občno željo večine naprednih slovenskih kmetov iz okrajev Brežice, Kozje in Sevnica se je postavil, kakor se nam javlja od mnogih volilnih možev iz teh okrajev, kot kandidat za deželni zbor, obče spoštovani in priljubljeni ter vsega zaupanja vredni veleposestnik in načelnik brežkega okrajnega zastopa, gospodar

Jože Janežič,

na Bizeljskem pri Brežicah.

Dragi kmetje, te kraje je dosedaj zastopal župnik Žičkar v deželnem zboru. To je, zastopal jih ni, ker je ostal, namesto da bi šel v deželno zbornico kmečkih koristi zagovarjat, doma! Gotovo ste Vi prepričani, da bode gospodar Jože Janežič, tudi vrl slovenski narodnjak in slovenski kmet, kmete mnogo boljše zastopal, kakor pa klerikalec Žičkar, posebno ker se je Žičkar že itak izrekel, da mu ni posebno za deželno poslanstvo.

Volilni možje v okrajih Brežice, Kozje in Sevnica, pokažite svoj ponos, bodite samostojni, volite kmeta za kmečkega poslanca, ne pa duhovnika, ker vrana vrani še nikoli ni izključevala očij; toraj od duhovnika ni drugega pričakovati, kakor da bode po starem kopitu zopet deloval za duhovnike. Gospodar Janežič bode čisto

konju. Jaz pa bleknem, da sem se ob devetih podal v hlev gledat, če je konj v redu. Našel sem ga bolanega, trla ga je kolika. Zato sem ga toplo odel in malo po hlevu vodil. Pa zdaj mu je že odleglo. Stotniku se obraz razjasni, vzame iz škrinje pest ovsa ter ga ponudi mrhi. Ker je rada jedla, mi je rekel, da smem iti spat. Za moj veliki trud mi je daroval tri smodke in dvajset krajcarjev. Tudi me je prav lepo pohvalil, rekoč: „Nisem si mislil, da je muhasti Muhič tako skrben in priden človek.“ Hvala Bogu, hudiču pa prav dolgo figo, dobro je šlo! Svet je pač čuden, on hoče biti goljutan. Če bi mi bil dal Bučar dovoljenje, bi si bil nekaj prihranil. Saj pravim! dober mora človek biti, potem mu Bog srečo da. Tu imaš jedno smodko, jutri po kosilu pa si povabljen na kupico vina. Lahko noč!“

Drugi dan opoldne sva spila liter vina na zdravje stotnikovo in bratrunkino.

brigal bolj za oltar in za kancel, kakor pa za deželno poslanstvo.

„Slovenec“ piše nadalje, da je skrajni čas, da se postavi mladi kaplan Korošec za kandidata, ker drugače znabiti prodere kmečki kandidat, gospodar Vračko.

Ja, dragi nam gospodje, to je toraj kmečka volja? Po vsej sili postavljate si sami kmečke kandidate in se bojite, da bi bil izvoljen kmet, postavljen od kmetov, kot kmečki poslanec!!!

Dragi nam kmetje v ljutomerskem, v ormožkem in gornje radgonškem okraju, vaš kmečki kandidat je edino le kmet

Franc Vračko

iz Orehovca, načelnik okrajnega zastopa v Gornji Radgoni.

Vračko ni dohtar, Vračko ni mladi, neizkušeni, slaboznani kaplan; Vračko ni fabrikant, ni profesor, temveč on je kmet, pozna kmečke žulje in kmečke težnje in bode stokrat boljše zastopal kmete, kakor pa Fihposov urednik.

Sploh pa poznate vi kmetje vsi Vračka, Fihposovega urednika pa ne pozna nišče izmed vas.

Kmetje, volilni možje, v omenjenih okrajih ne volite toraj nobenega od vseh klerikalcev, kateri so se itak vsi odpovedali kandidaturi, ne volite dohtarja Rosina, ne volite Kočevarja, ne volite Mursa, ne volite teh, saj itak nočejo biti poslanci, pa tudi ne Korošca, toraj kaplana, kateri se je od klerikalcev postavil za kandidata, in sicer postavil v sili, ker niso drugega nobenega imeli in ker nočejo za poslanca — kmeta.

Ormožki, ljutomerski, gornje radgonški kmetje, volite Vašega moža, volite enoglasno kmeta

Franc Vračka,

znanega in obče spoštovanega ter zanesljivega moža, ne pa — Fihposovega urednika!

Kmetje, pustite osebno medsebojno sovraštvo, volite — kmeta!

Vendar enkrat je dal Muhič znamenje, da je srečno došel v hlev. Kmalu potem priropoče stotnik. Že pri vratih vpraša: „Ali spi hornist Muhič?“

Jaz se navihano nasmehnem ter odgovorim: „Gospod stotnik, naznanjam pokorno, da Muhič ni tukaj on je ...“

Nisem mogel skončati stavka, kajti Bučar je po svoji stari navadi zarohnel: „Sem vedel, da bode ta ničvrednež izostal brez dovoljenja, zato sem prišel gledat. Pa mu bodem njegovo predrznost odkupil!“

„Gospod stotnik“, začnem zopet, „hornist je v hlevu pri konju, ki je zbolel.“ Bučar se takoj obrne in odide v hlev.

Par minut pozneje se prismeje Muhič v sobo. V ustih je imel dišečo smodko (cigaro). Potegnil me je v kot ter začel tiho pripovedovati: „Dobro sem stotnika napetnajstil. Ko sem ga slišal priti, pokrili sem hitro konja z dvema odejama, se vsedel k njemu in mu jasli ter ga lepo božal. Vpraša me, kaj delam pri

gotovo izvoljen, ako bode izpolnil vsaki od Vas, volilni možje, svojo dolžnost.

Kmet, ne izdaj svojega stana, ne izroči kmeta klerikalnim krempljem!

Za okraj Slovenji Gradec, Šoštanj, in Marenberg se je postavil od volilnih kmečkih možov za kmečkega kandidata

Alojz Grubelnik,

kmet v Janživrhu pri Ribnici na Pohorju. Kmetje, gospodar Grubelnik vam je znan kot kmet in poštenjak, volite njega, ker vas bode gotovo dobro v deželnem zboru zagovarjal! Hvala Bogu, tudi v tem kraju so začeli kmetje postajati samostojni in se ne bodejo dali več od drugih voditi. Le pogum! Kmetje, držite skupaj, volite enoglasno tega kmeta in videli bode, da bode to v lastno vašo korist.

Našim naročnikom.

Dne 23. tega meseca smo izdali posebno izdajo „Štajerca“. To posebno izdajo smo razposlali na Spodnjem Štajerskem samo v tiste okraje, v katerih so bili do sedaj na vašo željo nastavljeni kmečki kandidati. Proglasili smo v njej kandidate za deželni zbor in sicer same kmete. Ti kandidati so za ptujski in rogački okraj, gospodar

Peter Zadravec,

kmet iz Loperšič. Za mariborški, slovenje-

Na dopust!

Oj sladka, za vojake najslajša beseda „urlaub“! Presrečen vojak, kateremu je družica! Pa tudi ni kaj malega, podati se po treh dolgih letih, polnih truda in nadlog, zopet v očetovo hišo, kjer ni straže, ječe in nadležnih mrčes, kjer ni slišati strogih vojaških povelj in kasarnskih kletev, marveč kjer se glasijo le ljubeznjive govorice predragih starišev ter ljubljenih sestic in bratov.

Zato vleče vsakega „cesarskega“ človeka neka neznana sila na njegov mili dom. Zadnji čas vojaške službe ne misli na ničesar drugega, kakor na zlato prostost, ki ga čaka. Skrbno šteje mesece; ko je teh število že majhno, šteje tedne in dni, a nazadnje še preračuni, koliko ur in minut ga še loči od njegovih dragih.

Jesenski manevri minejo, in stare vojake odpuste. Kdor jih je slišal poprej govoriti o dopustu (urlaubu), si bode zdaj mislil, da pri ločitviskačejo in vriskajo

bistrički in sv. lenartški okraj, gospoda

Ludovik Kresnik,

kmet v Črešnjevcu in pa

A. Damijan,

veleposestnik pri Sv. Juriju na Pesnici.

Za ormožki, ljutomerski in gornje radgonški okraj

Franz Vračko,

kmet in načelnik okrajnega zastopa v Gornji Radgoni iz Orehovca. Kmetje, volite jih, ker bode to v lastno vašo korist!

Volilni shodi.

Sv. Trojica v Slovenskih goricah.

Kmečki kandidat gospodar Ludovik Kresnik priredi v nedeljo dne 2. novembra po večernicah shod volilcev in volilnih mož pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah. Volilci in volilni možje iz Slovenskih goric se vabijo, naj pridejo mnogoštevilno na ta shod, ker se bodejo tam gotovo prepričali, da je kmet Kresnik gotovo bolj sposoben za kmečkega poslanca kakor bodisi kateri dohtar, župnik ali pa klerikalec.

Rogatec.

Peter Zadravec, kmečki kandidat za deželni zbor priredi v nedeljo dne 2. novembra po večernicah shod volilcev in volilnih mož v Rogatcu v „gostilni pri pošti“. Vsaki kmet, kateri bode prišel k temu shodu, bode videl, da bode Zadravec mnogo boljši poslanec, kakor so bili do sedaj vsi poslanci, dohtarji, župniki in profesorji. Dohtar je in ostane kmečka pijavka, dohovnik pa, kateri dohtarje podpira, ni pravi duhovnik, nego — klerikalec.

samega veselja. Toda temu ni tako. Le poglej jih, s kako žalostjo snažijo poslednjikrat svoje puške, kako tožno gledajo za njimi v magacinu, kamor jih je shranil puškar. Z bolestjo tudi oddajajo vojaško obleko, čeravno si pred kratkim niso ničesar bolj želeli, kakor zopet hoditi v visokih škornjih, črni suknji in z šopkom olepšanim klobukom. Tudi najboljši robotim možem se pozna, da so navzlic vsem težavam ljubili stan, kateremu dajejo slovo. Človek je pač podoben Bogu, neskončni ljubezni. Vse njegovo dejanje in nehanje je le plod ljubavi ali pa je vsaj tesno združeno z njo: ljubezen ga je rodila, ljubezen izredila, ljubezen mu daje pogum in moč v vsakdanjem trpljenju, ljubezen ga vrača iz tujine med domače, a ljubezen žene zopet moža v daljni svet in pred smrtonosne puške in bojni grom. Takšen je bil gospodar zemlje in bo tudi ostal; naj se trudijo znani črni duhovi, kakor hočejo, tega najimenitnejšega čuta ne bodo mogli nikdar izruti iz človeških src.

Razne stvari.

Od Svetega Vida pri Ptuju. Dragi mi „Štajerc“! Imeli smo volitve za volilne može in sicer 24. t. m. Dve občine so volile, namreč Pobreže in Vareja. Volitve so se vršile pri obče spoštovanem gospodu Krajncu v Sv. Vidu. Zvolili so se možje, kakor mislim, po pravi kmečki pameti, toraj pa je gotovo, da bodejo kmeta, ne pa dohtarja in duhovnika volili. Ali vendar brez kaplana se to ni moglo zgoditi. Gospod kaplan, prosim katekizem v roke, pa ne volitveni, temveč molitveni. Gospod kaplan, prosim Vas, pridigajte raji od svete vere, ne pa od volitve, ker Vam pridige že ravno tako dobro sodijo! Saj veste, kako zna zajc na boben! Ko se je končala volitva, smo se podali vsi na svoje delo. Ali glejte, gospod kaplan si je močno prizadeval, da je naše može obstanovil s svojimi sladkimi obljubami in pa s svojim sladkim vincem. Tukaj je znal boljše govoriti, kakor zna na prižnici (kancelnu). V nedeljo potem pa se je hvalil s prižnice, da je vse dobro izvršil! Glejte možje, ne dajte se črni suknji v žep! Gospod kaplan, vi ste strašno dobri pridigar! Ako imamo ob nedeljah rano božjo službo, gre vse iz cerkve, pri pozni maši pa ničče v cerkev, ker se pri tej božji službi navadno začne mlatiti po faranih in se začnejo ti ogo-varjati. Ali je to služabnik božji? Po mojem mnenju ne! Na svetem kraju se božje in svete reči podu-čujejo, nikdar pa ne šimfanje in obrekovanje. Gospod kaplan, kje pa je ostala pridiga naše letošne vidovske nedelje po rani službi božji? Ta bi bila za vas glavna stvar, ne pa volitve! In ravno na nedeljo se je ob-hajal god sv. Vida in vsak farman bi gotovo rad bil poslušal pridigo od našega farnega patrona. A ni je bilo čuti! Kaj ne gospod kaplan, Vam je bolj ljubo sladko kafe v farovžu, kakor pa „kancel“? Takega kaplana imamo mi farmani, pa sicer je vam možje

„Ljubezen je bila,
Ljubezon še bo,
Ko tebe in mene
Na svetu ne bo!“

Od ljubezni ni daleč do ljubice! Tudi od te se vojak navadno prav težko loči, če jo je resnično ljubil; včasih pa se tudi zgodi, da se je ne more lahko iznebiti. Zato dela marsikateremu staremu vojaku slovo mnogo preglavice, posebno ako ga pred kasar-no čakajo kar po dve ali tri „ne-veste“. Pri takih priložnostih so ljubezenski pogovori zmerjanje in kletve, a namesto poljubov se delijo brce in vroče zausnice (klofute).

Seveda če je ljubček tako zvit, kakor je bil Muhič, tedaj se mu ni treba bati pol ducata zalju-bljenih deklet. On nam je pred odhodom rekel: „Fanti, kdor hoče videti kaj lepega, naj gre opoldne na meno v oštarijo pri „Divjem petelinu“! Ker sem napal, slišati več smešnic, šel sem ž njim. Pred krčmo je stopicala brhka deklica. Muhič jo je ljubeznjivo pozdravil in peljal v sobo. Tam ste sedeli dve znani ženski, kateri ste nas zelo začudeno pogledali. Pa

itak to znano, ravno tako, kakor meni! Zato možje, ne dajte se od njega pregovoriti, opominjam Vas, ne dajte sebe in nas v njegove roke, ne dopustite, da bi dohtarji in duhovniki z nami orali in da bi pri tem oranju bili mi kmetje njihov — plug. Z Bogom Neustrašliv faran.

„Prava učiteljica“. „Ni res, da sem podpisana hotela pregovoriti neko slovensko kmetico, da ta ne sme dati svoje hčerke v nemško šolo. Res pa je, da nisem z nobeno kmetico nikoli kaj tacega govorila. Na Ptuji, dne 24. oktobra 1902. Adela Machnitsch, učiteljica.“ — (Opomba uredništva: Gospodična Machnitsch, mi pa trdimo, da je vse to, kar smo pisali od „prave učiteljice“, popolnoma resnično. Prič imamo dovolj, in sicer takih, katere ne — lažejo!)

Od svete Barbare v Halozah. Ljubi mi „Štajerc“! Pri nas se grozna megla kadi. Skoraj celi „špictüren“ je od nje zagrnjen. To meglo so povzročile volitve volilnih možev. Boge vé, kako je to, da mi Barbarčani moramo takoplesati, kakor en gospod med nami piska. Ta gospod je male postave, drugače pa je korenjak od pet do glave. Vse mora biti tako, kakor on hoče, in če bi enkrat izrazil željo, da moramo mi Barbarčani naš tako priljubljeni „špitztüren“ podreti, gotovo bi se to zgodilo. Ljubi „Štajerc“ saj itak veš koga mislim. Veš, to ti je vrli naš občinski predstojnik, krčmar, mesar, posestnik in tako dalje, in tako dalje. Da pa bodeš vedel, kako vroče prepričanje ta gos-podek v svojem srcu goji, hočem ti od njega pove-dati malo, prav zanimivo dogodbico. Naš občinski predstojnik je „navdušen“ Slovenec. To povdarja pri vsaki priliki. Zmagovito se trka po prsih in kliče: „Mi smo mi, navdušeni Slovenci!“ Ako ta gospod kako nemško besedo sliši, potem se tako kislo drži, kakor da bi bil celi liter vina spil, katerega on v svoji krčmi toči. A glej ga no, vendar pa mu je tako zmerjana Nemščina tu in tam jako dobra. Pred krat-

muzikant jima je hitro pomagal iz zadrege. Nasmejal se jima je in rekel: „Tako ljube moje, zdaj smo vsi skupaj, zato se nekaj malega pomenimo. Veste, drage moje, ker nisem turške vere, ne morem vseh treh vzeti; če pa jedno izmed vas vzamem, ostalima dvema ni prav. Najbolj pametno je, če gremo lepo narazen in pozabimo, kar je bilo — Z Bogom!“ Potem se urno obrne in jo ubere iz sobe v kuhinjo, kjer se je skrtil. Komaj je odnesel pete, kajti Medvedova Liza je planila izza mize s steklenico v roki. Dve deklici ste jo sramežljivo popihali, a Liza se je še malo časa hudovala, potem pa tudi odšla, grozeč, da gre ničvredneža tožit.

Počasi so prihajali tovariši, da bi si pri kupici vinca utrdili prijateljstvo. Govorili smo malo, besede nam niso nič kaj silile iz ust. Tudi Mihčeve šale nas niso mogle razvedriti, da celó gnusen se nam je zdel ta brezsrčni človek. Najbolj se je bahal, kako bode organist deklice za nos vodil. — Še enkrat smo si podali rokó ter se ločili s klici: „Na svidenje pri prvi vojaški vaji!“